

ОРГАНІЗАЦІЯ ТА ФУНКЦІОНУВАННЯ СУЧАСНОГО ФРАНЦУЗЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ

У сучасній Франції університети, головним чином, поділені на академічні департаменти, школи і факультети, які мають назву «Об'єднання освіти і досліджень» [5].

Прикладом організації та функціонування французького університету у 2003 році може слугувати університет м. Кан.

На чолі університету стоїть президент. Він обирається терміном на п'ять років і має у своєму розпорядженні наступні університетські служби:

- 1) адміністративну раду із 60 членів, яка обирає 3-ох віцепрезидентів;
- 2) наукову раду із 40 членів, яка обирає 2 віцепрезидентів;
- 3) раду з питань навчання та студентського життя із 40 членів, яка обирає 3 віцепрезидентів;
- 4) бюро із 12 членів;
- 5) генерального секретаря і його заступника, відповідальних за управління;
- 6) головного бухгалтера.

Сьогодні робота університетів керується книгами VI, VII, VIII та IX Кодексу про освіту [3]. Кодекс про освіту – це збір законів, який визначає правила організації і функціонування початкової, середньої та вищої освіти Франції. Хороше функціонування університетів вважається в наш час економічною перевагою.

Стаття 123-3 Кодексу про освіту визначає шість місій французького університету:

1. Початкова і тривала освіта.
2. Наукове і технічне дослідження, зарахування результатів та їх поширення.
3. Професійна орієнтація та професійне введення.
4. Поширення культури та науково-технічної інформації.
5. Участь у створенні Європейського простору вищої освіти і дослідження.
6. Міжнародна співпраця [3].

Університети користуються педагогічною автономією. Вони пропонують макети своїх дипломів (програм університетської підготовки) Міністерству вищої освіти і дослідження та реалізують їх. Таким чином створюються університетські дипломи (на відміну від національних).

Дослідження в університетах проводиться докторськими школами, які об'єднують численні лабораторії. Наукові лабораторії можуть належати одному конкретному університету, бути спільними для кількох університетів, або бути пов'язаними із громадськими дослідницькими установами в межах об'єднаних дослідницьких центрів.

Університети – це у значній мірі автономні установи, хоч велика частина їхніх ресурсів надходить від держави, їх особовий склад і генеральний секретар призначаються Міністерством національної освіти. До адміністрації університетів входять ради, обрані асамблеєю викладацького складу та студентів. Ці ради запрошують відомих діячів держави, освіти і науки взяти участь у роботі університету.

Університети й інші вищі навчальні заклади нерівномірно розташовані на території Франції. У місті Париж навчається шоста частина студентів Франції. У сучасній Франції нараховується 28 навчальних академій. До складу академії входять декілька департаментів – адміністративно-територіальних одиниць Франції. У Франції академія – навчальний округ, на чолі якого стоїть ректор. (В Україні еквівалентами є, відповідно, Головне управління освіти облдержадміністрації та начальник цього управління). Маленькі університети характеризуються головним чином своєю полівалентністю. Великі міста провінцій нараховують багато університетів із вузькою спеціалізацією [1].

ЛІТЕРАТУРА

1. Бочарова О.А. Модернізація вищої школи у сучасній Франції: дис. на здобуття наукового ступеня кандидата педагогічних наук: 13.00.01 / Бочарова Олена Анатоліївна. – К., 2006. – 196 с.
2. Корсак К. Система освіти Франції: цілі, структура, досягнення і проблеми // Вища освіта України. – 2001. – № 1. – С. 91-102.
3. Code de l'éducation [Електронний ресурс] — Режим доступу: www.education.gouv.fr/bo/2000/special7/som.htm
4. Lucas P. L'université captive: L'avenir de l'enseignement supérieur // Publisud, 1987. – P. 171-177.
5. L'Enseignement supérieur en France. Etat des lieux et propositions. Version finale. Rapport établi sous la direction de François Goulard, Ministre délégué à l'Enseignement Supérieur et à la Recherche [Електронний ресурс] — Режим доступу: www.media.education.gouv.fr.
6. Tournadre J.-F. Renover supérieur contre les nouvelles exigences du patronat // Cahier du communisme. – P., 1986. – A. 62, № 6. – P. 32 – 39.